

Salix

Salix

Salix

Думи мої, думи мої:
Українська
культурна
стійкість у Чехії

O My Thoughts:
Ukrainian Cultural
Resilience
in Czech Republic

Text — Sierra Salazar
Текст — Сієрра Салазар

Illustrations — Quincy May
Малювання — Квінсі Мей

*Моїй подрузі Марії, яка так
багато навчила мене про
життя.*

*To my friend Maria, who has
taught me so much about life.*

Тишу заповнювали два звуки: гудінн двигуна і тихий голос Назарія Яремчука, який співав по радіо “Гай, зелений гай.” Поруч зі мною лежав згорнутий український прапор, на якому чорним маркером на тканині була написана фраза “Героям Слава.” Хтось помер, хтось близький з моїх друзів, і найкращим способом вшанувати його пам’ять було вивісити прапор серед пагорбів у чеській сільська місцевості. Мирне прощання, поруч зі свічками та іншими українськими прапорами для інших загиблих друзів, родичів, коханих. Сонце сідало за пагорби, і разом з ніччю прийшла холоднеча, але ми залишилися на вулиці, щоб закріпити прапор на місці за допомогою кабельних стяжок - серед іншого.

*“Можеш все забути / Тільки пам’ятай / Зоряну
дорогу / В гай, зелений гай” – Назарія Яремчук,
1982*

Щоденна стійкість, як у громадах, так і між людьми, часто демонструє себе у найтихіший спосіб. Хоча сильна стійкість українців дуже помітна, я була захоплена культурною стійкістю, яка лежить в фундаменті звичайного життя. Гумор, їжа, музика, традиції (Я все ще чую українську різдвяну пісню “Добрий вечір тобі” в моїй голові). Культурна стійкість означає спосіб, у який культура допомагає вистояти перед труднощами.

Звичайно, я не можу говорити за всіх людей, але я можу говорити лише про те, що я бачила під час мого часу з друзями в Чехії. Можливо, ці кілька спогадів можуть показати щоденну

Two sounds filled the silence: the hum of the engine and the quiet voice of Nazariy Yaremchuk singing “Green Grove” through the car stereo. Next to me lay a folded Ukrainian flag, on which I could see the outline of Heroyam Slava (Glory to Heroes) written on the fabric with a black marker – the response to the popular Ukrainian phrase Slava Ukraini (Glory to Ukraine). Someone close to my friend had passed, and in the best way to honor him, we hung a flag among the rolling hills in the Czech countryside. A peaceful goodbye, next to candles and other Ukrainian flags for other fallen friends, relatives, loved ones. The sun settled beyond the hills and the cold settled in with the night, yet we remained outside as we secured the flag in place with cable ties – among the others. Yaremchuk played again as we drove back into Prague.

*“You may forget everything / Only keep in mind / The
starry road / To the grove, the green grove” – Nazariy
Yaremchuk, 1982*

Everyday resilience, within communities and among individuals, often reveals itself in the most nuanced ways. While the robust resilience of Ukrainians is certainly undeniable, I’ve been captivated by the cultural resilience embedded into the very essence of ordinary life. Humor, food, music, traditions (I still have Good Evening to Thee, a Ukrainian Christmas carol, on repeat in my mind). Moreover, culture resilience pertains to the ways in which culture aids in persevering through challenges.

While I certainly cannot speak on behalf of all individuals, I can only speak for what I saw during my time with my friends in the Czech Republic. Perhaps these few memories will shed light upon

українську культурну стійкість, розкриваючи складнощі сили та життя під час війни.

“Не накличу собі долі,/ Коли так не маю. /Нехай злидні живуть три дні / Я їх заховаю” – Тарас Шевченко, 1840

Є один особливий простий, але заповітний спогад, який залишається в моїй пам'яті. Це була лише коротка поїздка на поїзді від вокзалу Масарика на околиці Праги, де я і кілька друзів, всього близько шести, зустрілися, щоб святкувати Пасху в будинку мого друга.

“Ти навчишся писати писанки, розмальовані яйця,” сказав мій друг перед нашим приїздом. “Влад принесе писачки, які сам зробив.” І Владислав так і зробив, з великою кількістю воску і великою кількістю свічок. Коли ми приїхали, стояв солодкий аромат хліба, який ріс. Солодке пухнасте тісто сухофруктами – паски – було в центрі столу. Дана, ще одна подруга, розділила тісто у форми-циліндри для другого росту паски.

Поки солодке тісто ріс, Микола готував барвники для яєць, а Влад з гордістю поставив на столі власноруч писачок і поруч кілька свічок. Писачок - важливий інструмент у цьому мистецтві розпису яєць - має маленьку металеву воронку на одному кінці дерев'яної ручки, яка призначена для утримання воску. Ми жартували, коли сиділи за столом і малювали олівцем свої дизайни на порожніх яйцях. Здебільшого ми слухали музику, яка грала на задньому плані тихо.

“Візьми трохи воску,” проінструктував Влад, який взяв маленьку частинку воску зі шматочків перед нами. “Потім поклади його сюди,” він сказав, і поклав віск у воронку і потримав воронку писачка біля вогничка. Віск розтанув у воронці від теплого вогничка, і Влад почав намічати воскове покриття для

daily Ukrainian cultural resilience, revealing the complexities of strength in the midst of war.

“By grieving / I'll not conjure for myself / A fate which is not mine / Let miseries' throng abide for long, / Them I'll deeply hide” – Taras Shevchenko, 1840

There's one particular simple, yet cherished memory that remains vivid in my mind. It was just a brief train ride from the Masaryk Railway Station on the outskirts of Prague, where six or so of us met at a friend's house to celebrate Easter.

“You'll learn to make pysanky, the painted eggs,” my friend said prior to our arrival. “Vlad is bringing the pysachoks he made himself.” And Vladyslav surely did, with plenty of beeswax and plenty of candles. When we arrived, a bread aroma wafted through the air. A giant bowl of proofed bread was placed in the middle of the table. Dana, another friend, divided up the dough into the cylinder molds for the paska's second rise.

With the sweet dough proofing, Mykola prepared the dyes and Vlad proudly laid out his handmade pysachok, placing a lighter nearby. An essential tool for this art of egg decorating, a pysachok has a small metal funnel at one end of a wooden handle that's meant to hold the beeswax. Small jokes were passed about the table as we drew our designs lightly in pencil on the hollow eggs, but we mostly listened to music softly in the background.

“Take a bit of wax,” Vlad instructed, who picked up a tiny bit of the beeswax from the chunks in front of us, “Then put it here,” he placed the wax into the funnel, and held it over one of the small candles he and Dana brought. The wax melted away in the funnel, yielding to the flame, and he brought the eggshell closer as he started to outline a wax covering for a future design. These designs from the wax would be different colors; the rest of the eggshell not covered in wax to become an array of future designs once carefully immersed in colored dyes, again and again depending on your skill. In

*“У цих пагорбах,
у писанках і
пасках, через
сухий гумор і
музику я бачу
стійкість
українського
духу.”*

*“In those hills, in
the pysanky and
pasky, through
the dry humor
and music, I
glimpse the
unwavering
perseverance of
the Ukrainian
spirit.”*

майбутнього дизайну. Під цим восковим покриттям пізніше будуть різні кольори; решта яєчної шкаралупи, не покрита воском, ставала майбутніми дизайнами, коли її обережно занурювали в кольорові барвник, знову і знову. Я могла намалювати лише два кольори.

Обпечені пальці, вкриті шматочками воску, і кілька розбитих яєць за - і ось ми вже мали писанку. Звичайно, це була звичайна зустріч друзів на свято, але, як не парадоксально, вона була незрівнянна у всіх аспектах. Ми про це не говорили.

“Так тонко-тонко сни мене вели повз кучугури й урвища — додому.” Василь Стус, 1972

У цих пагорбах, у писанках і пасках, через сухий гумор і музику я бачу стійкість українського духу. Вона лежить у тихій стійкості традицій, таких як розписування яєць, навіть серед таких великих труднощів, шукати розраду, коли інакше будь-який комфорт втрачається. Це культурна стійкість у її найчистіша формі, в цих маленьких моментах, щоб вистояти в роки війни.

between the colors, I melted off the wax I had carefully laid over my pencil guidelines. I could only manage two colors.

Burnt fingers covered in bits of wax and several crushed eggshells later, we had our pysanky. Certainly, it was an ordinary gathering for a holiday while paradoxically being incomparable in every possible aspect. We didn't speak of it.

“Subtly, so subtly, my dreams lead me / past the snowdrifts and cliffs to my home” – Vasyl Stus, 1972

In those hills, in the pysanky and pasky, through the dry humor and music, I glimpse the unwavering perseverance of the Ukrainian spirit. It's in the quiet determination to uphold traditions like egg decorating, even amidst such deep hardships, seeking solace in the familiar when all comfort is otherwise lost. This is cultural resilience in its purest form, in these small moments to withstand the years of war.

